

των Σαμοθρ.: *῾Γίζ᾽ μου ἔχ᾽ τὰ πάτα* (ἔχουν τὰ πρόβατα). Πβ. *ἄγγιξίμο* 2, *ἄγγισμα* 3.

ἄγγισμα τό, ἔγγισμα ΔΣολωμ. 12 (ἔκδ. 1859) ἔγγισμα Κρήτ. ἔγγισμαν Πόντ. (Κερασ.) ἐντίζισμαν Κύπρ. ἄγγισμα πολλαχ. ἄγγισμα Κρήτ. ἄγγισμα Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ.ά. ῾γγίμα Ἡπ. ῾ντίζισμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἄγγίζω*.

1) Ἐπαφή, πρόσψανσις πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): *Μὲ τ᾽ ἄγγισμα ἐμάργωσα* Κρήτ. || Φρ. *Δὲ δέχεται ἄγγισμα* (ἐπὶ τοῦ εὐερεθίστου) Ἐρμούπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἄγγιξίμο* 1.

2) Προσβολή ΔΣολωμ. ἐνθ᾽ ἄν.: Ποίημ.

Ἐκεῖ τὸ ἔγγισμα πηγαίνει | βαθεῖα μέσ᾽ ᾽ς τὰ σωθικά.

Συνών. *ἄγγισμα* 2, *πειράγμα*. β) Σκῶμμα, εἰρωνεία Πόντ. (Κερασ.) γ) Ζημία Κύπρ.: *Τὸ ἐντίζισμαν ποῦ μοῦ ᾽καμεν μὲ ἀφάνισεν*. 3) Νόσημα σοβαρόν, οἶον ἢ φθίσις κττ. Ἡπ. Κύπρ.: *Ψόφησαν τὰ πρόβατα, γιατί εἴχανε ῾γγίμα Ἡπ.* *Τὸ ῾ντίζισμαν ἔκαμέν σε ᾽ ἄλ-λάξης ὄρνις* Κύπρ. Πβ. *ἄγγιξίμο* 2, *ἄγγιξιμο* 2. 4) Νόσημα ἐκ προσβολῆς τῶν κακοποιῶν πνευμάτων εἴτε ἐκ δαιμονικῆς ἐπιρρείας, οἷα συνήθως θεωροῦνται τὰ νευρικά νοσήματα, λ. χ. μανία, παραλυσία, ἐπιληψία κττ. Κύπρ. Χίος κ.ά.: *Ἐπαθεν ἀπὸ ῾ντίζισμαν Κύπρ.*

ἄγγισμός ὁ, ἀμάρτ. ῾γγισμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἄγγίζω*.

Τὸ ἀνοίγμα βαρελλίου ἢ πίθου καὶ ἡ ἑναρξίς τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ περιεχομένου οἴνου, ἐλαίου, ξηρῶν καρπῶν, δημητριακῶν κττ.: *᾽Σ τὸ ῾γγισμὸ ποῦ θὰ ῾γγιχῇ κ᾽ ἡ μεθήρα, τὸ κρασί σώνεται*.

ἄγγιχτὰ ἐπίρρ. ἀμάρτ. ῾γγιχτὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄγγιχτός*.

Μετὰ ἐπαφῆς: Φρ. *Παίζουμι ῾γγιχτὰ* (λέγεται ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν πεντοβόλων, ὅτε ἐπιτρέπεται νὰ ἐγγίξουν καὶ ἄλλο πεντόβολον ἐκτὸς ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ὀφείλουν ἐκάστοτε νὰ λάβουν). Ἀντίθ. *ἄγγιχτα*.

ἄγγιχτα ἐπίρρ. Ἀθῆν. Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνέγγιχτα Θράκ. (Μυριώφ.) Παξ. κ.ά. ἀνέγγια Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄγγιχτος*. Ὁ τύπ. ἀνέγγια ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνέγγια ἀποβληθέντος τοῦ γ μεταξὺ φων.

1) Ἄνευ ἀφῆς, ἄνευ προσψαύσεως Στερελλ. (Αἰτωλ.): Φρ. *Παίζουμι ἄγγιχτα* (λέγεται ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν πεντοβόλων, καθ' ἣν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐγγίσουν ἄλλο πεντόβολον πλὴν ἐκείνου, ὅπερ ὀφείλουν ἐκάστοτε νὰ πιάσουν) Ἀντίθ. *ἄγγιχτά*. 2) Ἄνευ ζημίας ἢ φθορᾶς τινὸς ἐνθ᾽ ἄν.: *Τὰ πῆγα ἄγγιχτα τὰ πράγματα Ἀθῆν.*

ἄγγιχτερός ἐπίθ. Ἀθῆν. κ.ά. ἄγγιχτερός Ἀνδρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄγγιχτός* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

Ὁ διὰ λόγων καθαπτόμενός τινος, ὁ πειράζων ἐνθ᾽ ἄν.: *Σοῦ εἶναι αὐτὸς ἕνας ἄγγιχτερός ᾽ς τὰ λόγια του, φίδι φαρμακερό!* Ἀθῆν. Συνών. *ἄγγιαχτερός*, *ἄγγιχτός* 4. Πβ. *ἄγγιχτικός* 1.

***ἄγγιχτίζω** Μετοχ. ῾γγιχτισμένος Πελοπν. (Κυνουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄγγιχτός*.

Πειράζω, προσβάλλω: Ἀσμ.

Δὲν τὸ ἤξερα, λεβέντη μου, πῶς ἦσουν ἡ ἀφεντιμά σου, νὰ ῾ρχόμουν νὰ σ᾽ ἄνοιγα νὰ μὴ ῾γγιχῇ ἡ καρδιά σου.

— *Μένα ἡ καρδιά μου ῾γγίχτηκε καὶ εἶναι ῾γγιχτισμένη καὶ μοῦ εἶπε κ᾽ ἕνας φίλος σου πῶς σ᾽ ἔχει φιλημένη.*

Συνών. *ἄγγίζω* Α 6 ε.

ἄγγιχτικός ἐπίθ. ἄγγιχτικός Πελοπν. (Δημητσάν.) Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Περίδ. ἄγγιχτικός Παξ. κ.ά. ἄγγιχτικός Θήρ. ῾γγιχτικός Λιν. (Λιβύσσ.) ῾γγιχτικός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄγγιχτός*.

1) Προσβλητικός, σκωπτικός, συνήθως ἐπὶ λόγου ἐνθ᾽ ἄν.: *Ἐγγιχτὰ λόγια τοῦ εἶπε Δημητσάν. Κουβέδες ῾γγιχτὸς Ἀπύρανθ. ῾γγιχτὸς ἦτονε, ὅχι ἀστεῖο! αὐτόθ.* Πβ. *ἄγγιαχτερός*, *ἄγγιχτερός*, *ἄγγιχτός* 4.

2) Ἀλγεινός, ὀδυνηρός Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Πόνος ῾γγιχτός*.

ἄγγιχτός ἐπίθ. Ἀθῆν. Πελοπν. κ.ά. ῾γγιχτός Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. ῾γγιχτός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἄγγίζω*.

1) Παθ. ὁ ἐγγιζόμενος, ὁ θιγόμενος Ἀθῆν.: Φρ. *Ἀγγιχτὸ κυνηγτὸ* (παιδιά, καθ' ἣν ὁ διὰ κλήρου ὀριζόμενος ἐκ τῶν παικτῶν καταδιώκει τοὺς ἄλλους, ὁ δὲ ὑπὸ τούτου ἐγγισθεὶς ἀντικαθιστᾷ αὐτὸν καὶ οὕτω ἐξακολουθεῖ ἡ παιδιὰ) Ἀθῆν. (Πβ. *πιαστὸ κυνηγτὸ*, δι' ὃ ἰδ. *πιαστός*). Συνών. *ἄγγιαστός*. 2) Ὁ ἀνοιχθεὶς καὶ ἀρξάμενος χρησιμοποιεῖσθαι, ἐπὶ οἶνον, ἐλαίου, ξηρῶν καρπῶν, δημητριακῶν κττ., τὰ ὁποῖα φυλάττονται ἐντὸς βαρελλίων ἢ πίθων ἐσφραγισμένων καὶ ἀνοίγονται συνήθως εἰς ὠρισμένας ἐποχὰς Νάξ. Ἀπύρανθ.: *Διὸ μῆνες εἶναι ποῦ τὰ ῾χομε ἐμεῖς ῾γγιχτὰ τὰ σῦκα μας. Εἶδα νὰ σὲ τρατιάρω τώρα ποῦ δὲν ἔχομε γρασι ῾γγιχτό;* 3) Μεταφ. ὁ μὴ ἀγνός, ἐπὶ γυναικὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Κωπέλλα ῾γγιχτή*.

4) Ἐνεργ. ὁ συνηθίζων νὰ καθάπτεται, νὰ πειράζῃ διὰ λόγων Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ.ά.) Συνών. *ἄγγιαχτερός*, *ἄγγιχτερός*. Πβ. *ἄγγιχτικός* 1.

ἄγγιχτος ἐπίθ. ἀνέγγιχτος Παξ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. ἀνέγγιχτος Ἡπ. ἀνέγγιχτος Θράκ. (Αἰν.) Σάμ. ἀνέγγιγος Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. ἀνέγγιγος Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) ἀνέγγιγος Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνέγγιγος Παξ. κ.ά. ἀνέγγιος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνέγγιος Εὐβ. (Κύμ.) ἀνέγγιος Σύμ. ἀνέγγιος Σύμ. ἀνέγγιος Κύπρ. ἄγγιχτος σύνθη. ἄγγιχτος Θήρ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) ἄγγιχτος Ἡπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. κ.ά. ἄγγιχτος Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) ἄγγιχτος Ἀνδρ. κ.ά. ἄγγιχτος Κυδων. κ.ά.

Ἡ ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ῾γγίζω ἡ καὶ ἐκ τοῦ ἄγγίζω ἄνευ συνθέσεως, τοῦ ἀρκτικοῦ α τοῦ ρ. διὰ τῆς προπαροξυτονίας προσλαβόντος σημ. στερήσεως. Ἰδ. ἀστερητ. 2 α. Ὁ τύπ. ἀνέγγιχτος ὁμαλῶς ἐκ τοῦ α- καὶ ἔγγίζω.

1) Ὁ μὴ θιχθεὶς, ἄθικτος, ἄψαυστος σύνθη.: *Τὸ βοῆκα τὸ προῖμα ᾽ς τὴν θέσι τον ἄγγιχτο ὅπως τὸ ῾βαλα. Εἶναι ἄγγιχτο τὸ κρεββάτι σύνθη.* || Φρ. *Ἀνήγιστον πονεῖ* (ἐπὶ παιδίου, τὸ ὁποῖον δὲν συνελήφθη ἐν παιδιᾷ) Σύμ. *Τὸ τρίτο το᾽ ἄγγιχτο* (ἐνν. πῆδημα. Φρ. παιδιᾶς, καθ' ἣν ὑπερπηδοῦν τὸν κύπτοντα τρεῖς κατὰ συνέχειαν αὐξανόμενου ἐκάστοτε τοῦ ὕψους τοῦ κύπτοντος, τὴν τρίτην δὲ φοράν, καθ' ἣν λέγουν

